

§ 5. Na wyrób i sprzedaż machorki przez fabrykę prowadzone być winno osobne księzkowanie, które przepisze właściwa izba skarbowa.

§ 6. Machorkę wolno puszczać w obieg handlowy jedynie w opakowaniach po 50 gramów; opakowanie może być wyrobione tylko ze zwyczajnego pakowego szarego papieru i winno zawierać na zewnętrznej stronie wielkimi w oko wpadającymi czcionkami wydrukowany napis „Machorka”. Inne dopiski jak „tytoń krajany” i t. p. są niedozwolone. Próbkę machorki, które podobnie jak przy innych wyrobach tytoniowych należy przed rozpoczęciem fabrykacji przedłożyć Generalnej Dyrekcji Monopoli Tytoniowego do zatwierdzenia, nie będą przez tę ostatnią aprobowane, o ile nie odpowiedzą ściśle wszystkim ustalonym powyżej warunkom.

§ 7. Prywatnym fabrykom wyrobów tytoniowych, które dotychczas wyrabiały i wyrabiają machorkę, pozostawia się okres czasu czterech tygodni licząc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na urządzenie się w taki sposób, iżby czyniły zadość wszystkim przepisom niniejszego rozporządzenia. W okresie tym wolno powyższym fabrykom produkować machorkę w sposób dotychczasowy z wyjątkiem tych wypadków, w których władza skarbowa ze względu na jaskrawe niebezpieczeństwo interesów Skarbu, uzna za potrzebne wstrzymać fabrykowanie machorki aż do zastosowania się do przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

174.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 8 marca 1923 r.

w sprawie zwolnienia węgla kamiennego zagranicznego od 40% podatku.

Na zasadzie § 6a niemieckiej ustawy z d. 20 kwietnia 1922 r., tudzież §§ 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z d. 30 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 99 poz. 909) w sprawie ujednostajnienia opodatkowania węgla na obszarze Rzeczypospolitej, zarządza się co następuje:

§ 1. Wszelki węgiel kamienny, sortowany albo niesortowany przywożony z zagranicy na obszar Rzeczypospolitej Polskiej, zwalnia się aż do odwołania od 40% podatku od węgla.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

175.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 12 marca 1923 r.

o podwyższeniu opłaty wywozowej od ropy naftowej.

Na zasadzie art. 18 ustawy z d. 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. № 79, poz. 527) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłatę od ropy naftowej wywożonej za granicę Rzeczypospolitej podwyższa się z kwoty 50 mk. na 150 mk. od 1 kg. wagi netto.

§ 2. Dotychczasowy sposób pobierania tejże opłaty pozostaje bez zmiany.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 1 listopada 1922 roku (Dz. U. R. P. № 102, poz. 925).

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*

176.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 3 marca 1923 r.

w przedmiocie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, poleconych przez Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. № 11, poz. 127) i art. III dekretu komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. 1919 r. № 29, poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Pracodawca, który przyjął do pracy pracownika, poleconego przez jeden z państwowych urzędów pośrednictwa pracy, obowiązany jest niezwłocznie wpłacić 1.500 mk. tytułem zwrotu kosztów za druki, formularze i inne wydatki kancelaryjne temu państwowemu urzędowi pośrednictwa pracy, w którym zgłosił zapotrzebowanie na pracownika.

§ 2. Pracodawcy, korzystający stale z usług danego urzędu pośrednictwa pracy, mogą wpłacać do tego urzędu, jako awans, sumę, nieprzekraczającą 150.000 mk. na pokrycie ewentualnych należności z tytułu § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Instytucje państwowe, samorządowe i społeczne, zwracające się w charakterze pracodawców do państwowych urzędów pośrednictwa pracy, oraz pracodawcy, przyjmujący do pracy za pośrednictwem

państwowych urzędów pośrednictwa pracy inwalidów ciężko poszkodowanych — zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32, poz. 195) — nie podlegają obowiązkowi wpłacania należności z §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Pracodawcy zagraniczni, korzystający z usług państwowych urzędów pośrednictwa pracy, wpłacają tym urzędom za każdego zapośredniczonego zagranicę pracownika sumę, ustaloną przy zgłaszaniu zapotrzebowania na pracowników po wzajemnym porozumieniu się Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z delegacjami, misjami lub innymi upoważnionymi przedstawicielami zagranicznych pracodawców.

§ 5. Pracownik, wysłany przez państwowy urząd pośrednictwa pracy na wolne miejsce, zgłoszone przez pracodawcę lub jego prawnego zastępcę w jednym z państwowych urzędów pośrednictwa pracy, obowiązany jest przedstawić właściwemu pracodawcy przy zgłaszaniu się do niego kartę polecającą państwowego urzędu pośrednictwa pracy.

§ 6. Wojewoda, na wniosek państwowego urzędu pośrednictwa pracy, może zwolnić pracodawcę od zwrotu kosztów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile zatrudnienie bezrobotnego nastąpiło, jako wynik specjalnych zabiegów, mających na celu zmniejszenie bezrobocia.

§ 7. Wpłacający ma prawo żądać wydania odpowiedniego pokwitowania z pobrania sumy — zgodnie z przepisami § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 października 1922 r. w przedmiocie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, polecanych przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. № 92, poz. 865).

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

177.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 13 marca 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15 poz. 211), rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28 maja 1921 r. o miarach (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. № 20 poz. 138), oraz rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100,

poz. 716), z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104, poz. 752) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52, poz. 470) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszystkie bezwzględne stawki opłat, wymienione w rozporządzeniach Ministra Przemysłu i Handlu: z dnia 13 maja 1922 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. № 39, poz. 326) oraz z dnia 24 maja 1922 r. w przedmiocie opłat, pobieranych przez urzędy miar za przewóz narzędzi mierniczych, zatrzymanych przy rewizjach handlu (Dz. U. R. P. № 40, poz. 343), podwyższa się piętnastokrotnie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1923 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 lutego 1923 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. № 16, poz. 107).

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*

178.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 13 marca 1923 roku

o podwyższeniu taksy opłat za roboty fizyczne, wykonywane w urzędach celnych przez pracowników kolei państwowych.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, bagażu i towarów oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14 poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządza się co następuje:

§ 1. Zasadniczą taksę opłat za roboty fizyczne, wykonywane w urzędach celnych przez pracowników kolei państwowych w (Dz. U. R. P. r. 1920 № 12 poz. 67) uzupełnioną rozporządzeniem Ministra Kolei Żelaznych z dnia 26 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 109 poz. 716) podwyższa się trzykrotnie, z wyjątkiem pozycji taryfy celnej 217 punkt 1, 2 i 3, której stawki podwyższa się pięćdziesięciokrotnie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 marca 1923 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 16 listopada 1922 r. (Dz. U. R. P. № 101 poz. 934).

Kierownik Ministerstwa Kolei Żelaznych:

Ludwik Zagórny-Marynowski

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*